

ΜΑΝΝΑ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΑ

Μὲ μάτια ἔσφαιλιστά,
μὲ σταυρωμένα χέρια
στὸ φέρετρο κοιμᾶται·
στὴ θύρα του μπροστὰ
προσμένουν τὰ ξεφτέρια,
κι ὄλο ῥωτοῦν διαβάται:

- Ποιὸς πέθανε; ἀπὸ τί:
— Ἐν' ἄξιό παλληκᾶρι,
τοῦ τῶγραφεν ἡ μοῖρα . . .
Στὸν κόσμον παρατεῖ
παντέρημο ζευγάρι:
μιὰ μάννα καὶ μιὰ χήρα.

Ἡ μάννα κι ἂν πονῆ
δὲν εἶν' ἀπελπισμένη,
κι ἄλλα παιδιὰ ἔχ' ἢ μαῦρη·
μιὰ ἢ χήρα ἢ ὄρφανή,
ἢ χήρα του ἢ θλιμμένη
παρηγοριὰ ποῦ θαῦρη;

Κι ὁ κόσμος ποῦ ῥωτᾷ
μόνο τὴ χήρα κλαίει
ὅπου τὸ νοῦ της χάνει,
καὶ στὸ νεκρὸ ἔμπροστὰ
ἕνας στὸν ἄλλον λέει:
κ' ἐκείνη θὰ πεθάνη!

Γοργὸς σὰν τὸ πουλὶ
ἐπέρασ' ἕνας χρόνος —
Πῆρα λουλούδια λίγα,
καὶ μὲ καῦμὸ πολὺ,
ἀποσταμένος, μόνος
στὸ κοιμητήρι ἐπῆγα,

Στὸν τάφο μοναχί,
γονατιστὴ στὸ χῶμα
καὶ μαυροφορεμένη
ἡ μάννα του ἢ φτωχὴ
μοιρολογαίε ἀκόμα
χλωμὴ κι ἀρρωστημένη . . .

Μὲ κτύπο ἀργὸ-ἀργὸ
ἢ νεκρικὴ καμπάνα
ἠχολογᾷ καὶ σβύνει —
Γονάτισα κ' ἐγὼ
κ' ἐρώτησα τὴ μάννα:
— Ἡ χήρα τί ἔχει γίνη;

Θὰ κοίτεται κοντὰ
στὸ γυιό σου πεθαμένον . . .
Κ' ἡ μάννα τὸ κεφάλι
κουνεῖ καὶ μ' ἀπαντᾷ:
— Ἀπόψε ἀσπροντυμένη
παντρεύεται καὶ πάλι.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Ἡ Μικρὰ Κόμησσα

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΦΕΓΙΕ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ Ε. Δ. ΡΟΪΔΟΥ

Ὁ Μαρκίσσιος Μαλουέ τῷ κ. Παύλῳ Β . . .
Εἰς Παρισίους.

Κατὰ καθήκον καὶ μετ' ἀλγούσης καρδίας ἔρχομαι νὰ σᾶς ἐξιστορήσω τὰ καθ' ἕκαστα τῆς συμφορᾶς, τὴν ὁποίαν σᾶς ἀνήγγειλα ἤδη μετὰ τῆς δυνατῆς ἐπιφυλάξεως διὰ τοῦ τηλεγράφου. Ὡς γνωρίζετε, ὁ φίλος σας εἶχε κατορθώσει εἰς διάστημα ὀλίγων ἡμερῶν νὰ ἐκτιμηθῆ καὶ ν' ἀγαπηθῆ ὡς τέκνον παρ' ἐμοῦ καὶ τῆς κυρίας Μαλουέ, καὶ ὡς τοιοῦτο σήμερον τὸν θρηνοῦμεν.

Περὶ τὸν εἶναι νὰ διηγηθῶ τὰ προηγηθέντα τῆς καταστροφῆς, ἀφοῦ κάλλιστα γνωρίζετε πάσας τὰς περιπετείας τοῦ ἔρωτος τῆς ἀτυχοῦς ἐκείνης γυναίκος πρὸς τὸν πολυκλαυστον φίλον μας. Παραλείπω καὶ τὰς μετὰ τὸν θάνατον τῆς κυρίας Πάλμας πενήθιμους σκηναίς, τὰς ὁποίας ἐπεσκέασε νεώτερον πένθος.

Ἡ διχωγὴ τοῦ κ. Γεωργίου κατὰ τὰς ὁδύνηράς ἐκείνας ἡμέρας καὶ ἡ ἀποκαλυφθεῖσα εὐαισθησία καὶ εὐγένεια τῆς ψυχῆς του τὸν εἶχον καταστήσει ἀκόμη προσφιλέστερον εἰς ἡμᾶς. Καὶ οὕτω ὅμως ἐπεθύμουν νὰ τὸν ἀπομακρύνω ὅσον τάχιστα ἀπὸ τὸν τόπον τῆς καταστροφῆς, σκοπεύων νὰ ἔλθω ὁ ἴδιος εἰς Παρισίους νὰ τὸν ρίψω εἰς τὰς ἀγκάλας σας. Ἄλλ' ἐκείνος δὲν ἔστειρε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸσον ταχέως τὸν νεόσκαπτον τάφον τῆς ἀθλίας κομῆσσης. Ξενιζόμενος καὶ πάλιν εἰς τὸν πύργον μου δὲν ἐξήρχετο παρὰ μόνον διὰ νὰ μεταβῆ εἰς τὸ πλησιέστατον νεκροταφεῖον. Ἦτο μὲν ἡσυχος, ἀλλὰ τὴν ὑγείαν του ὑπέσκαπτεν ἡ λύπη. Προχθὲς ἡ σύζυγός μου τὸν παρεκίνησε νὰ συνεχῆσθαι ἐφιρπιπος μετὰ τοῦ κ. Βρεῦλλῆ καὶ ἐμοῦ, καὶ τοῦτο ἐπραξεν ἀπροθύμως πρὸς χάριν της. Καθ' ὁδὸν ἐπροσπάθει καὶ ἡμᾶς νὰ εὐχαριστήσῃ, μετέχων ὅσον ἠδύνατο τῆς συνομιλίας. Νομίζω μάλιστα ὅτι εἶχε κατορθώσει πρώτην